

nost nař. rozhodnutí vytýkati nezákonnost, ježto by stpú nejvýše snad k odůvodnění věcně správného výroku byl užil mylných motivů. Uvažuje o tom, zda žádost v podání onom vznesená je přípustnou či nikoliv, vycházel nss především z právního názoru, že pro posouzení toho kterého podání strany není rozhodným, jak strana podání to nazve, nýbrž věcný obsah jeho. Posuzuje-li se ono podání s tohoto hlediska, je zřejmo, že st-lka žádala, aby o nároku dle § 11 záb. zák., o němž žal. úřad 8. července 1925 rozhodl, bylo rozhodnuto znova, aby tedy řízení bylo reasumováno, obnoveno. K odůvodnění této žádosti uvedla stěžující si komise, že teprve po vykonaném šetření zjistila, že půda, kterou jako zeměd. reklamovala a která jí jako taková byla stpú-em k uspokojení nároku dle § 11 záb. zák. propuštěna, nemůže býti za zemědělskou považována, poněvadž aspoň část její bude museti ve smyslu rozhodnutí stát. les. úřadu znovu býti zalesněna. Obsahem svým jeví se tedy ono podání, nazvané rozkladem, žádostí o obnovu řízení podle § 10 cit. zák. čl. XX:1901. Žádost taková je zásadně přípustná, je ovšem vázána na podmínky v § tom uvedené. Jestliže žal. úřad žádost tu jako zásadně nepřípustnou odmítl, nepustiv se do zkoumání otázky, jsou-li podmínky obnovy dány, je rozhodnutí jeho v rozporu se zákonem.

Bylo proto nař. rozhodnutí z 10. října 1925 zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 6234.

Zabírání budov k veřejným účelům: Podle zák. č. 304/1921 lze pro státního úředníka, který byt již má, zabratí byt jiný jen tehdy, je-li dosavadní byt úředníkův tak nedostatečný, že nedostatečnost ta vadí úředníkovi v řádném vykonávání jeho úředních povinností.

(Nález ze dne 18. ledna 1927 č. 828).

V ě c: Gazdovská banka, úč. spol. v P. proti ministerstvu veřejných prací o zabránění bytu pro státního úředníka.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: Župní úřad v Nitře zabral výnosem ze 4. prosince 1924 na základě zák. z 12. srpna 1921 č. 304 Sb. v domě stěžující si společnosti v P. byt o 3 pokojích a kuchyni s příslušenstvím, obývaný dosud Ludvíkem W., hlavním účetním st-lky, a přidělil jej Ladislavu J., okr. lesnímu v P. s podotknutím, že rozhodnutí nabude účinnosti, jakmile se prof. Dr. Jan Ž. vystěhuje ze svého bytu, nalézajícího se v tomže domě do vlastního domu, resp. Ludv. W. do bytu Dra Jana Ž.

Žal. úřad zamítl nař. rozhodnutím odvolání st-lky. — — —

O stížnosti uvážil nss toto: — — —

Stížnost nebéře nijak v odpor, že obstarání bytu pro státního úředníka je v zájmu veřejném, míní však, že by zabránění bylo přípustné jen tehdy, kdyby dotyčný státní úředník neměl vůbec žádného bytu nebo bytu vhodného. V daném případě nebylo dokázáno, že J. v dosavadním bytu nemůže bydleti, naopak jest prý z toho, že si tento byt sám vy-

hledal, patrně, že jest pro něj postačitelny, takže opatření nového bytu by se stalo jen pro jeho pohodlí.

Nss shledal stížnost důvodnou. Jestliže státní úředník již byt má, bylo by možno uznati, že opatření jiného bytu pro něj jest ve veř. zájmu jen tehdy, když by dosavadní byt byl tak nedostatečný, že tato nedostatečnost vadí úředníku v řádném vykonávání jeho úředních povinností.

Žal. úřad v daném případě sice zjistil, že byt, který dosud obývá J., vzhledem k malé své rozloze a nezpůsobivosti kuchyně k užívání pro něho nedostačuje. Nehledě ani k tomu, že zjištění těchto okolností se nestalo za účasti stěžující si společnosti a že st-lka o tomto šetření nebyla ani později uvědoměna, nedostačovaly tyto okolnosti k úsudku, zda opatření bytu pro J. jest ve veř. zájmu, jak byl shora vylíčen, neboť nebylo zjištěno, jaký význam má povaha bytu J. dosud obývaného na výkon jeho služby. V tomto nedostatečném skutkovém zjištění nutno spatřovati podstatnou vadu řízení.

Č. 6235.

Pracovní doba: K praxi zákona o osmihodinné době pracovní.

(Nález ze dne 19. ledna 1927 č. 13204/25.).

V ě c: Emanuel M. v Ch. proti báňskému hejtmanství v Praze o přešpek zákona o osmihodinné době pracovní.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Výměrem revírního báňského úřadu v P. z 9. dubna 1924 uznán st-l vinným přestupkem § 1 případně 4 zák. o osmihodinné době pracovní z 19. prosince 1918 č. 91 Sb., jehož se dopustil tím, že na svém dole F. v Ch. pracoval o nedělích dne 2., 16., 23. a 30. prosince 1923 a 13. a 27. ledna 1924, a uložena mu podle § 13 téhož zák. pokuta ve výši 2.000 Kč, v případě nedobytnosti trest vězení v trvání 3 měsíců. Odvolání, jež st-l z výměru toho podal, vyhovělo báňské hejtmanství v Praze nař. rozhodnutím jen potud, že uloženou pokutu snížilo na 1.000 Kč.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané nss uvážil: — — — —

Pokud st-l namítá, že podal dne 10. prosince 1923 žádost za povolení nedělní práce a pokud z nevyřízení této žádosti, resp. nepřihlížení k jejímu podání dovozuje vadnost řízení, dlužno tu poukázati na znění § 4 odst. 5 a § 6 odst. 1 a 2 cit. zák., podle kterých zaměstnavatel může překročiti zákonem stanovenou dobu pracovní teprve tehdy, když se mu dostalo výslovného povolení příslušného úřadu. Toto povolení samozřejmě není nahrazeno tím, že úřad žádost zaměstnavatelovu nevyřídil ihned, resp. v době, ve které vyřízení bylo žádoucí.

Bez důvodně dovolává se st-l ustanovení § 6 odst. 4 cit. zák. Výjimka zde připuštěná, že totiž pro některé nutné práce přes čas není úředního povolení zapotřebí, vázána jest na předpoklad, že hrozí nebezpečí pro život, zdraví a veř. zájem. Předpis ten dán jest zřejmě jen pro ten